

บทที่ 1

ลิปปีผ่านไปไวเหมือนโกหก!!! จริงๆ ด้วย ใครว่าไวนะ

มือเรียบบางพลิกกล่องพลาสติกกรุบยาวที่ตอนนี่เก่าเก็บจนเหลืองกรอบ ข้างในเป็นกุหลาบประดิษฐ์จากแก้วดอกขนาดย่อมกว่าของจริงนิดหน่อย กลีบซ้อนติดเป็นชั้นๆ แยมเพียงไม่มาก มันคงเป็นกุหลาบตูมอยู่อย่างนั้นมาตลอด ทั้งที่เวลาบนการ์ดในกล่องบอกว่าเจ้ากุหลาบดอกน้อยนี้อายุเกือบ...ลิปปี

มันเป็นของขวัญจากเพื่อนชายคนแรก ตอนได้รับปลื้มมากเพราะไม่เหมือนใคร ไม่ใช่กุหลาบสดที่จะมีวันโรยรา ไม่ใช่กุหลาบริบบิ้นหรือกระดาษที่แจกกันเกลื่อนกลาด ไม่ใช่กุหลาบช็อกโกแลตที่จะเน่าเสียได้ กุหลาบแก้วดอกนี้ไม่มีสีส่น มันใส สวยด้วยเสน่ห์ของเนื้อแก้ว เมื่อพลิกต้องแสงจะเห็นกลีบที่หลอมติดเป็นชั้นอย่างประณีต ขอบกลีบมันวาว มีรอยปริอย่างกุหลาบแท้ กลิ่นที่อบในกระดาษลูกไม้รองกล่องจางไปหมดแล้ว แต่เธอยังจำวันที่ได้มันมาแม่นยำ

นับจากวันนั้นก็เก่าปีกว่า ที่ 'ลิปพัน' เพื่อนชายวัยเรียนได้มอบดอกไม้ให้ และเธอก็ปลื้มในนัยจากกุหลาบดอกนี้ ที่หมายถึง...ความรัก

แต่ก่อนเธอเคยคิดว่าเก๋ แต่ตอนนี้คิดจะกรี๊ดหน่อยๆ นี่เราคบกับผู้ชายคนนี่มาจะสิบปีแล้วหรือเนี่ย

เมื่อเกือบสิบปีก่อนเป็นแฟนกัน ผ่านมาจะสิบปี...ก็ยังเป็นแฟนกันต่อไป...

เจ้าของกุหลาบแก้วเดินลงบันไดมา ส่วนที่เธออยู่เป็นชั้นสี่และห้าของบ้านตึกหลังใหญ่ ครึ่งหนึ่งของชั้นสี่เป็นระเบียงโล่ง หนึ่งในสามของพื้นที่จัดเป็นสวนเพราะรับแดดเกือบตลอดวัน เหลือไว้เป็นส่วนนั่งเล่น คริวขนาดเล็ก และห้องทำงานส่วนตัว บ้านใหญ่ห้าชั้นนี้ดูแปลกถ้าบอกว่าปลูกมาเกือบยี่สิบปี ด้วยมีหน้าต่างเหมือนโฮมออฟฟิศยุคใหม่ ออกจะล้ำสมัยเสียด้วยซ้ำไป

พ่อกับแม่ซื้อที่ดินหมู่บ้านจัดสรรยุคเก่าแปลงนี้กว่าสองร้อยตารางวา ตอนแรกใช้ส่วนล่างเป็นคลินิกทำฟัน ต่อมาย้ายไปเปิดใหม่ตรงตึกแถวริมถนนใหญ่ตรงหน้าหมู่บ้านไม่ไกลจากที่นั่นก็ ใช้บ้านห้าชั้นหลังนี้เลี้ยงลูกห้าคนจนโต และเจ้าของกุหลาบแก้วหรือ 'ศศิปีลินธ์' เป็นลูกคนเล็ก

มาตอนนี้ลูกๆ เหลือแค่สาม พี่ชายแฝดสองคนโตพอทำงานก็รวมหัวกันผ่อนที่ดินผืนติดกันกับพ่อแม่ สองแรงไม่นานจ่ายไปกว่าครึ่ง ค่อยมีเงินเหลือมาปลูกบ้านแฝดอยู่ด้วยกันอีก ส่วนพี่สาวคนโตแม้อยู่กับครอบครัว ก็ใช้แค่ห้องนอนในบางครั้งเท่านั้น เพราะส่วนใหญ่จะอยู่ตึกแถวห้าชั้นสองคูหาหน้าหมู่บ้าน ที่ซื้อติดกับคลินิกเปิดเป็นยิมสอนศิลปะป้องกันตัวให้เด็กๆ ช่วงกลางวันพี่พ่อแม่และพี่ๆ ไปทำงาน นอกจากสาวใช้สามคนที่ต้องทำงานสามบ้านรวมทั้งโรงยิมและคลินิกแล้ว เหลือพี่ชายทนายความคนที่สี่ผู้กลับบ้านไม่ตรงเวลา หรือกลับมาที่อยู่เฉยๆ เหมือนไม่ได้อยู่ แทบเรียกได้ว่าทั้งบ้านเหลือเธอคนเดียว

พ่อกับแม่มองการณ์ไกล ตอนซื้อบ้านก็ปลูกแปลกตากว่าคนอื่น ไม่เอาตามแบบหฐุในแคตตาล็อกเพราะแพง และใช้สอยไม่คุ้ม บ้านที่มีลูกห้าคน แถมสองคนโตเป็นหนุ่มน้อยวัยก่อปัญหา พ่อแม่เลยยกชั้นสี่และทำให้ครอบครัวงอแงมีอิสระแต่ทำอะไรต้องผ่านตาพ่อแม่ก่อน ทำให้คนในบ้านที่อยู่ชั้นล่างรู้ความเป็นมาเป็นไป แถมระเบียบชั้นสี่ยังเป็นจุดสำราญของทุกคนในบ้าน ถ้ามีปาร์ตี้ทุกคนต้องเข้าร่วม ทำให้ลูกๆ บ้านนี้ไม่มีปัญหาที่เด็กวัยรุ่นทั่วไปจะมี ค่อนข้างสนิทกับพ่อแม่ มากเอาการเสียด้วย

พ่อกับแม่แยกบ้าน ฉายเริ่มเปิดยิม จัดรวุ่นวายกับการทำงาน ทำให้ ‘ฉือ’ น้องคนเล็กค่อยๆ เข้าครอบครองส่วนของพี่แฝด จนกลายเป็นยึดแบบถาวร ลูกสาวคนสุดท้ายท้องที่ชื่อของเจ้าหล่อนแปลกกว่า พี่ๆ เพราะแปลว่า ‘ลิป’ ในภาษาจีน แม่ทั้งบ้านไม่ได้มีพี่น้องลิปคนอย่างคำแปลชื่อ หากเจ้าหล่อนเกิดวันที่ลิปเอ็ด ชั้นลิปคำ เดือนลิป ตอนลิปโม่ง ในช่วงเวลาฉลองครบรอบลิปปีการแต่งงานของพ่อกับแม่พอดี และเป็นหลานคนที่ลิปของอากกับอามา ประกอบกับพี่ๆ ชื่อ ฉ ทั้งหมด ตั้งแต่ฝาแฝดคู่แรกอย่างฉิ่ง ฉาบ พ่อแม่ได้ลูกสาวมาลับ เป็นคนที่สามชื่อฉาย อีกสองปีถัดมา ถึงลูกคนที่สี่คือฉัตร พี่ชายที่ใครๆ ก็ถือว่าเป็นลูกคนสุดท้าย เขาห่างจากน้องเล็กอย่างฉือกว่า สามปี

พี่ๆ ชอบแซวว่าพ่อกับแม่นำตั้งชื่อหล่อนว่า ‘แฉะ’ จะได้สมตัว และเป็นภาษาไทยฟังเข้าพวก นิสัยหล่อนไม่เอาเรื่องกับใคร ทำอะไรซ้ำจนติดเฉื่อย ซึ่งใครเรียกแฉะ เจ้าตัวจะอนไปหลายวัน ถึงน้องจะงอน แต่ชื่อนี้เป็นที่แอบเรียกกันประจำในหมู่พี่ๆ จนคนสนิทบางคนแอบเรียกตามอย่างเอ็นดู

เจ้าหล่อนเป็นน้องเล็กที่มีพี่กลุ่มใหญ่คอยดูแล เลยไม่ค่อยดีนทรน เดือดร้อน ถ้าใครกล้าแกล้งหล่อน แปลว่ามันผู้นั้นจะเจอระบบดนตรี

คู่ คือหนึ่งและนางจะออกไปจัดการทันที ซึ่งดีกว่าเจอนาย พี่สาว
หอมบอยของเธอตอนนี้เป็นครูคาราเต้ ที่มีyimฝึกสอนส่วนตัวและ
พร้อมจะอุทิศมือ ตีน เข่า ศอก หรืออื่นๆ เพื่อน้องเล็กเสมอ และถ้า
ใครคิดข่มขู่เจ้าหล่อนทางกฎหมาย นั้ตรก็พร้อมจะลงไปบู๊แทน หาก
ต้องทำสัญญาอะไรเป็นทางการ เธอก็มีทนายส่วนตัวพร้อมจะจัดการ
ให้ทุกอย่างเรียบร้อยลึบช้าโมง

หลังเรียนจบปริญญาตรีเธอเลือกงานประดิษฐ์ที่ถนัดมากกว่า
ออกไปทำงานนอกบ้าน ซึ่งมันพอเลี้ยงตัวเองได้ บวกกับงานอีกอย่าง
คือรับเป็นแบบโฆษณาโดยใช้แค่มือและแขน คนกินน้อยใช้น้อยอย่าง
ศศิปีลันท์ก็มีพอใช้จนถึงเหลือเก็บ

ศศิปีลันท์เป็นผู้หญิงร่างโปร่ง บ่าบางไม่กว้างนัก รับกับเอวคอด
ออรชร บนความสูงแคร์้อยหกสิบแปดกลับทำให้ดูบอบบางกว่าปกติ
แขนขาเรียวยาวรับกับรูปร่าง มือและนิ้วเจ้าหล่อนสวยเป็นพิเศษ เหล่า
มือที่เห็นตามโฆษณาทีวี ประเภทนางเอกดั่งไล้มือไปตามผิวแก้มเพื่อ
สัมผัสความนุ่มของครีม หรือฟองนุ่มของสบู่ หลายภาพมาจากมืองาม
ของแม่สาวตุ๊กตาคนนี้

ที่ไม่ต้องยกว่านิ้วก็คือหน้าตา ดวงตาของศศิปีลันท์โตกลม แวววาว
ราวเด็กด้วยแก้วตาสีน้ำตาลใส ในกรอบขนตางอนยาวสีเข้ม คิ้วดกยาว
ผู้ชาย จมูกเป็นสันสั้นไปนิดแต่กว้างได้รูปชัด ผิวหน้าแทบไม่ต้อง
พึ่งพาแป้งหรือเครื่องสำอางใดๆ มาเติมให้ผ่อง ด้วยนวลใสมชมพู
ราวแก้มทารก เห็นเส้นเลือดจางๆ ริมฝีปากบนเรียวยาวหักชัดเจนตรง
กลาง ยื่นนิดๆ รับกับปากล่างเต็มอิมย่อย ที่มีเขี้ยวสองข้างยื่นตันจน
เหมือนเผยอยิ้มอยู่ตลอดเวลา ดูผาดๆ เหมือนตุ๊กตาราคาแพงแถมยิ้ม
อ่อนหวานให้

บนความสวยงามของหน้าตาและรูปร่าง ศศิปีลันท์ไม่ได้หวังสวย

นัก เจ้าหล่อนน้อยครั้งจะแต่งหน้า แคลิปมันก็ถนอมปากให้ระเรื่อ เป็นธรรมชาติ ผมเหมือนจะประดิษฐ์ให้ดูมีอะไรๆ เพราะเจ้าตัวชอบที่จะผูก ขมวด ถัก ม้วน ให้ไม่ตรงยาวเหมือนผมเดิมของเธอ

ศศิปลันท์หมกมุ่นกับงานการฝีมือมากกว่า มันเป็นความสุข ด้วยความเป็นลูกคนเล็ก เจ้าหล่อนเลยถูกถนอมมากไปหน่อย และยังถูกถนอมกว่าปกติหลังมีคนเริ่มพูดว่าน้องนุชสุดท้องของครอบครัวมีพัฒนาการบางอย่างที่ไม่เหมือนเด็กทั่วไป ยัยตัวเล็กของบ้านไม่ค่อยสนใจชอบง่วนกับอะไรบางอย่าง มีโลกส่วนตัวตั้งแต่สามขวบ มักเล่นของพวกต่อจิ๊กซอว์ หรืออะไรที่ได้นั่งเล่นกับที่คนเดียวเป็นเวลานานๆ ชอบพูดซ้ำ มีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างปกติถึงดีเป็นพิเศษ ผู้คนรอบข้างหาว่าหล่อนเป็นกึ่งออทิสติกกลางไฮเปอร์อย่างอ่อนๆ

แต่มันไม่ได้เป็นโทษ หลังผ่านการตรวจอย่างละเอียดไม่พบว่ามีการชัดเจนตามที่คนคิดกัน พ่อแม่ได้รับคำแนะนำจากคุณหมอเฉพาะทางให้ 'ปล่อยไปตามธรรมชาติ เพียงแค่คอยระวังเท่านั้น' ศศิปลันท์ยังคงเรียนหนังสือได้ตามปกติ ออกแหวเด็กอัจฉริยะไปเสียอีก เธอเรียนรู้ไว เข้าใจบทเรียนง่าย ทำการบ้านไว โจทย์คณิตศาสตร์สมการใดๆ แก้ได้ง่ายดาย พวกเครื่องเล่นประเภทรูบิกก็เป็นของหวานสำหรับหนูน้อย ก็ฟ้าในร่มประเภทกระดาน หั้วหมากรุกจีน ไทย ฝรั่งเศส ยันญี่ปุ่น เล่นได้เล่นดีจนพ่อแม่แทบส่งไปแข่ง ถ้าไม่ติดนิสัยขี้อายของเจ้าหล่อนเป็นอุปสรรค

ศศิปลันท์วัยเด็กน่ารักราวตุ๊กตามีชีวิต ใครๆ เห็นก็เอ็นดู พ่อมีคนอยากอุ้ม อยากพุด หนักเข้ายัยหนูก็หนีไปซ่อนหลังแม่และพี่ๆ ไม่ชอบออกจากบ้านและเลือกพุดกับคนที่คุ้นหน้ามากๆ เท่านั้น พ่อโตมาอาการดีขึ้น คือยอมพุดกับคนไม่สนิทนิดหน่อยตามมารยาทจากนั้นจะนั่งเงิบๆ ฟังกับยิ้มอย่างเดียว หรือไม่ก็ไปอยู่โลกส่วนตัวง่วนทำนั่นนี่ของเธอ

คนในบ้านนอกจากพ่อแม่ พี่ชายสามพี่สาวหนึ่งแล้ว หญิงสาวไม่ค่อยคุ้นเคยกับใคร เพื่อนสนิทก็มีไม่กี่คน ในหมู่ญาติก็มีนับคนได้ที่หล่อนจะพูดจาด้วยก่อน โลกของศศิปิлянธ์เล็กๆ สม่กับอุปนิสัย

และในนั้นมีเพื่อนชายเจ้าของกุหลาบแก้วดอกนี้อีกคน...ลิปพัน

ลิปพันมีชื่อเล่นๆ ว่า 'นายลิป' ครอบครัวยุโรปเขาเป็นทหาร ลูกคนโตเกิดเมื่อพ่อแรกเข้าเรียนทหาร จึงตั้งชื่อเล่นให้ดูมียศเอาฤกษ์ส่วน 'นายร้อย' คนรองเกิดตอนพ่อเป็นนายร้อย ชื่อจริงถึงได้ชื่อว่า 'ร้อยเอก' และคนสุดท้ายคือ 'นายพัน' หรือ 'พันทวียศ' บ่งบอกเวลาและยศของพ่อตอนเกิดได้เป็นอย่างดี

ลิปพันกับเธอรู้จักกันตอนไปเรียนที่โรงเรียนกวดวิชาชื่อดัง เขาไปเรียนเพื่อปรับพื้นฐานเพราะอยู่ต่างประเทศมาหลายปี ส่วนศศิปิлянธ์ไปเรียนเพื่อเปิดโลกส่วนตัวของลูกคนเล็กออกเสียบ้างตามความเห็นของพ่อแม่

เธอไม่ค่อยพูดกับใคร ส่วนเขาไม่รู้จักรใคร พูดภาษาไทยก็ผิดๆ ถูกๆ ซ้ำเบื้อสาวๆ ที่พูดมาก เพื่อนผู้ชายก็ซีไม่ และโตเกินวัยจนน่ารำคาญ การมานั่งติดศศิปิлянธ์ถือเป็นความสงบ การคบกันแบบบีบปีลีฟกลายเป็นๆ เกิดขึ้นเมื่อกลับมาเจอกันอีกครั้ง ภายหลังพัฒนาชัดเจนขึ้นเมื่อกุหลาบแก้วดอกนี้ตกมาถึงมือ

และมันยาวนาน จนใกล้จะครบสิบปี...

เธอวางกุหลาบแก้วลงบนโต๊ะทำงาน ตั้งใจจะเอามันไปเป็นตัวอย่างสั่งทำจำนวนมากมาตกแต่งโต๊ะวางของชำร่วยสำหรับงานหน้าซึ่งเจ้าบ่าวเจ้าสาวมีชื่อความหมายเข้ากับเจ้ากุหลาบ ขณะเตรียมวัดขนาดร่างแบบ และกะจำนวน อีกมีોકตรีโมตเปิดทีวีตามความเคยชิน

เสียงโฆษณาแฝดออกมาดังลั่นจนสับสนแก้วหู

"ฉลองครบรอบสิบปีห้างฟรีเซียสเวิลด์ รับสินค้าและของแจก

มากมาย หลายสิบรายการ..."

หนวกหูจริง!!! เจ้าหล่อนพาลขึ้นมาเฉยๆ ทั้งที่ปกติไม่ใช่คนแบบนั้น กตริโมตเปลี่ยนช่อง ก็เจอเข้ากับ...

"แพ็กเกจทัวร์ นำเที่ยวสิบสองปันนา มีวิทยากรชื่อดังพาท่านชมสิบสองปันนาเมืองในตำนาน..."

เออ...ทำไมไม่ไปเที่ยวสามชุกหรือสองคอนอะไรอย่างนี้นะ เปลี่ยนช่องหนีไปอีกก็เจอฟุตบอล ที่นักเตะทำสามประตูในเกมเดียว เป็นกัปตันทีม เลข '10' สีขาวบนหลังเสื้อสีแดงวิ่งหน้าจอกถูกถ่ายขอตซ้ำๆ เหมือนตอกย้ำอะไรบางอย่าง ซ้ำพอเปลี่ยนไปอีกช่องก็เจอฉลองสิบปีของบริษัทผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า ที่ลดกระหน่ำฉลองความยาวนานของการตั้งสาขาในไทยซ้ำเข้าไปอีก

อะไรบางอย่างในหัวใจกระตุก...อ้อ...จะว่าไปสิบปีนี่มันยาวเหมือนกันนะ...

หญิงสาวนึกถึงผู้ชายที่คบมาเกือบสิบปีที่ชื่อสิบพัน ถ้าลองคิดเล่นๆ เธอเจอกับเขาส้มเข้าโรงเรียนกวดวิชา ตอนนั้นเธออยู่ ม.2 สนิทกันเพราะต่างชอบอยู่เงียบๆ ด้วยกันทั้งคู่ พอมาเจอกันอีกที่ตอนเข้ามัธยมปลายก็พบว่าเขาเป็นรุ่นพี่ที่แก่กว่าสองปีเศษ

เจอกันอีกครั้งสิบพันกับเธอเข้ากันได้ดีกว่าเก่า รุ่นพี่หนุ่มเนื้อหอมของโรงเรียน กับสาวรุ่นน้องแสนสวยเหมือนคู่สม ตอนแรกก็เป็นเหมือนเพื่อนเก่า นานเข้ากลายเป็นความลงตัว ชอบชี้จักรยาน ดูหนังตลก ทำสวน อ่านหนังสือ ฟังเพลงเก่าเหมือนกัน ไม่ชอบเที่ยวผับเหมือนวัยรุ่นอื่น ขยันเรียน เป็นคนละเอียดลออ และต่างเข้ากับเพื่อนของอีกฝ่ายได้ดี แถมเป็นคนเงียบทั้งคู่

จากเสียงล้อเลียนประสาเด็ก บวกแรงผลักดันประเภท 'ใครไม่มีแฟนเป็นคนผิดปกติ' ของเหล่าวัยรุ่น ทำให้สองหนุ่มสาว 'คลิก' กันตามแรงหนุน แต่มันกลับเป็นไปได้ด้วยดีอย่างน่าประหลาด เนิ่นนาน

ไปจนข้ามมหาวิทยาลัย และมาจนบัดนี้

ถ้าเทียบกับคู่อื่นที่คบกันแค่ไม่กี่เดือนก็ลงเอยเข้าสู่ประตูวิวาห์ ความสัมพันธ์อันยาวนานของเธอกับลิปพันดูเหมือนไปไม่ถึงไหน ชักตึงดี ๆ

หรือเราจะบกร่องอะไรหนอ...

เจ้าหล่อนคล้ายกังวลที่เริ่มก่อตัวด้วยการทำงานไปรดน้ำต้นไม้ ก่อนจะชะงักดูระเบียบขั้นสามดีแล้วว่าไม่มีใครนั่งอยู่ ด้วยบางวัน เจ้าของห้องออกมานั่งทำงานตรงนั้น และหลายครั้งที่เอกสารเขาโดนน้ำจากชั้นบนลงมาทำเสียของ

'ซักวันดินต้องถล่มจากห้องไอ้ฉีฉีลงมาบนหัวฉัตรแน่ๆ'

ฉัตรวิพีชายคนที่สี่บนประจำเวลาอยู่กันพร้อมหน้า ห้องเขาในชั้นสามอยู่ตรงกับส่วนระเบียบ ซึ่งตอนนี้ตกเป็นสมบัติส่วนตัวของน้องสาวคนเล็กไปโดยปริยาย หลังๆ เจ้าหล่อนทำอะไรต่อมิอะไรไปปลุกเติมไปหมด อ้างว่าเอาร่มเงาไว้นั่งทำงานสบายๆ ไม่ต้องเปิดแอร์ แต่พี่ชายค่อนข้างคิดว่า เป็นป่าอะเมซอนเสียมากกว่า ในหนึ่งเดือนลิปพันก็จะขึ้นมานั่งสักหน ช่วยเล็มต้นไม้ ตัดพวกกิ่งใหญ่ หรือเปลี่ยนไม้กระถางล้มลุกแล้วซื้อของใหม่มาให้

รดน้ำต้นไม้ยังไม่เสร็จดี เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

"ฉีฉี เสร็จหรือยัง เดี่ยวผมไปรับนะ กำลังจะออกจากบ้านล่ะ"

"เจ้าคะ"

คนโทรมาคือเจ้าของกุหลาบแก้ว...ลิปพัน หญิงสาวรีบปิดน้ำ เช็ดมือ ตาปรายดูกุหลาบแก้วดอกนั้น ก่อนเก็บมันแพ็กด้วยตัวกันกระแทก หากลองแข็งกว่าเก่ามาใส่ เพื่อยัดลงกระเป๋าใบโตที่เลือกมาสะพายวันนี้ เตรียมข้าวของไปทำงาน

Chevrolet Orlando สีเทาเข้มเลี้ยวเข้ามาจอดใต้ร่มไม้หน้าบ้าน

ผู้ชายร่างสูงกว่าร้อยแปดสิบห้าที่เปิดประตูลงมาสวมเชิ้ตแขนยาวลายตารางสีน้ำเงินขาวเข้ารูป มีเสื้อกั๊กดำตัวใน กับยีนลำลองฟอกสีขาว เขาไขกุญแจรั้วเข้ามาอย่างคุ่มเคย พร้อมกับประตูกระจกชั้นล่างเปิดออก

ศศิพิลันท์ในเสื้อแขนยาวจีบพองเป็นแขนตุ๊กตาสามชั้น ชายยาวคลุมสะโพกสีส้มอ่อน ปักลายดอกสีน้ำตาลอมแดงตามคอและแขน กับกางเกงขาสวมส่วนแบบสกินนี่สีครีมก้าวออกมาจากประตู ลูกบิดหินออกเฉดแดงพวงใหญ่ที่คอและแขนกระทบเป็นเสียงเบาๆ

"ลิปจ๋า"

ศศิพิลันท์ทักด้วยเสียงหวานตามนิสัย ไม่ใช่หวานเป็นพิเศษเพียงกับเขา แม้ผู้ชายตรงหน้าจะเกินคำว่า 'หน้าตาดี' ไปมากก็ตาม

ลิปพันสูงกว่าชายไทยปกติค่อนข้างเยอะ รูปร่างใหญ่เพราะออกกำลัง ผิวขาวอมเหลือง คล้ายบางส่วนด้วยแดด แขนขาวาวสมรูปร่างอันเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ชายหนุ่มไม่ได้งามแค่รูปร่าง หน้าตาก็จัดว่าคมคาย ยกเว้นริมฝีปากที่ออกจะหนาไปหน่อย

หากริมฝีปากหนานั้นกลับเพิ่มเสน่ห์ มันรับกับตาตุ๋ คิ้วดก จมูกใหญ่โต่ง รวมแล้วเป็นเครื่องหมายของผู้ชายไทยแท้ เข้มแข็งเป็นชายชาติตรี สมมาจากบ้านที่มีสายเลือดทหาร ไม่ใช่แค่พ่อคนเดียวที่เริ่มจากฐานะล่ามพิเศษจนไปเป็นทูตทหาร แต่ลุงของเขาเด่นที่สุดในรุ่นนักเรียน และรุ่งโรจน์ระดับรองแม่ทัพภาค สายอื่นก็มีน้องชายเป็นรองโฆษกประจำสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนน้องคนสุดท้ายต้องกำลังหันไปเอาดีทางกรรมการปกครอง และดูอนาคตแล้วต้องไม่ด้อยกว่าพี่น้องมากนัก

ถ้ามองว่าศศิพิลันท์เป็นใบหยก ลิปพันก็คือกิ่งทองในคำคล้องนั้น ทั้งสองสมกันราวกับเทพนิยาย ผู้ชายหล่อผู้หญิงสวย...

และเป็นเทพนิยายแสนหวาน เพราะเจ้าชายช่างแสนดีกับเจ้าหญิง

เหลือเกิน เขาเข้ามาช่วยถือของ ถ้ามองอย่างเอาใจใส่เหมือนทุกวัน

"เสร็จตรงตามเวลาดีมาก มีอะไรให้ชนมัยถือ"

ไม่ต้องตอบ เพราะสาวใช้ยกกล่องงานที่ทำเสร็จไปใส่ท้ายรถ ที่ละใบอย่างระมัดระวัง มันเป็นของชำร่วยแฮนด์เมดที่ศศิปิลาณ์ทำ คนเดียวทั้งหมด หญิงสาวมีอาชีพรับทำงานประดิษฐ์พวกของที่ระลึก สำหรับงานพิเศษที่ไม่ต้องการความซ้ำซาก โดยเน้นของคุณภาพสูง ใช้งานได้จริง และผลดีอย่างประณีต

งานประดิษฐ์เหมาะกับเจ้าหล่อน ลักษณะการเรียง ร้อย จัดระบบ ข้าวของ ต้องกับนิลยออทิสติกอ่อนๆ กระจ่าง ใ้พวกร้อย มัด ตัด ผูก ที่น่าจะยากกับคนอื่น ยัยนี้ทำได้เหมือนง่าย ไร สวยงาม เรียบร้อย แม้จะต้องทำเยอะๆ ถือก็ทำได้ไม่มีเบื่อ เพลินจนลืมกินข้าวกินปลา ไปเลยก็บ่อย

สมัยเรียนเจ้าหล่อนพับดาวกระดาษ นกกระเรียน ไม่กี่วันเต็ม ขวด ขนาดงานผ้าเช็ดหน้าห่อบุหงา ที่ต้องพับเป็นนกยูง ดอกไม้ แค สอนให้เป็นแบบเดียว จากนั้นส่งมาเถิด เป็นพันชิ้นหล่อนใช้เวลาไม่ถึงเดือน

งานของชำร่วยของถือไปด้วยดี หล่อนรับออเดอร์พอกำลังเท่านั้น เพราะทำคนเดียว มีลูกมือก็สาวใช้ในบ้าน ที่ทำพวกงานตัดชิ้นประกอบ แต่ส่วนใหญ่ศศิปิลาณ์จะทำเองเกือบหมด โดยเลือกรับแต่งงานเล็กๆ ที่แขกไม่เกินห้าร้อยคน และมีกำหนดเวลาล่วงหน้าเป็นเดือน เพื่อจะได้เก็บรายละเอียดให้เรียบร้อยที่สุด

ข้อดีก็คืองานเธอจะประณีต สวยงาม ไม่ซ้ำใคร แต่ราคากลับ ไม่สูงจนรับไม่ได้ หญิงสาวไม่นิยมให้คู่แข่งงานผลาญเงินโดยใช้เหตุ อย่างเชือกที่ผูกหอน้ำตาลวันนี้ ดูเป็นเชือกมะนิลาสีสวยหวานๆ โทน แปลกตา น่าจะราคาแพง ใครเลยจะรู้ว่าไม่ได้มีที่ไหนทำขาย เธอซื้อ ขดใหญ่มานั่งหั่นให้ได้ความยาวตามต้องการ นั่งแกะเป็นเส้นเล็ก แล้ว

มัดข้อมด้วยสิริธรรมชาติ ก่อนจะถักควบต่างสีที่ละลายให้แน่นสวย ซึ่งความสวยของมันไม่ได้ทำให้ราคาสูงจนเกินจริงไปไกล จนคนสั่งเมื่อดูผลงานแล้วเต็มใจจ่ายอย่างไม่เกียงงอน

ศศิปิลาณ์ถือว่าการทำงานแบบประณีตทำให้จิตใจเป็นสุข หญิงสาวดูเหมือนเด็กมัธยมมากกว่า ตาใสแป๋ว เพราะนอนเต็มอิมทุกวัน ไม่ดันทุรังทำงานจนล้นมือ เหนื่อยก็พัก มีเวลาทำอย่างอื่นให้ชีวิตรื่นรมย์อีกมาก หลังคิดค่าแรง ค่าของ เธอเอาแค่พอมีกำไรเก็บออมได้ อยู่ได้ พร้อมๆ กับหาความสุขให้ตนเองได้ก็พอแล้ว

ที่ทำให้ไม่ต้องลงทุนมาก จนไม่ต้องบวกเพิ่มในต้นทุน ก็เรื่องหลุกค้า รับ-ส่งของนี่แหละ เพราะเธอทำงานอยู่กับลิปฟัน ชายหนุ่มเปิดบริษัทรับจัดงานทุกรูปแบบ ครบวงจร ไม่ว่าจะป็นอีเวนต์เล็กๆ เช่น บูธ เซาไฟเตียม เตินท์ ออกแบบบูธสำหรับออกร้าน ทำบอร์ดเพื่อถ่ายรูป ไปจนถึงงานใหญ่อย่างประชุมสัมมนา หรืองานพิเศษในชีวิต อย่างงานหมั้น งานแต่ง งานฉลองครบรอบแต่งงาน เปิดบริษัท เรียกว่าถ้าคิดจะจัดงานอะไรก็ตาม ไม่ต้องคิดให้ยุ่งยาก แค่มามีบริษัทนี้จะได้ครบทุกอย่าง

โดยเฉพาะ Wedding Garden เป็นงานที่ลิปฟันมีชื่อเสียงที่สุด ความเป็นลูกหลานทหาร และอยู่ในวงผู้ทำงานกับหน่วยงานของรัฐ ทำให้เขาสามารถเข้าไปจัดงานในสถานที่ราชการที่ผู้จัดรายอื่นยากเข้าถึง โดยสามารถทำตามข้อตกลงจุกจิกของระบบรักษาความปลอดภัยในสถานที่เหล่านี้ได้อย่างมีขั้นตอนครบ และหานายทหารไปจนถึงข้าราชการชั้นผู้ใหญ่รับรองได้ไม่ยาก

อีกทั้งชายหนุ่มเรียนรู้การผ่านขั้นตอนเข้าออกที่จะไม่ทำให้แขกอึดอัด เห็นหาจุดจัดงานที่มีมุมสวยที่สุด ร่มรื่นที่สุด เป็นส่วนตัวที่สุด ยิ่งคุ้นชินกับหลายสถานที่ยิ่งทำให้มีงานตลอด จนต้องคัดเลือกเป็นรายๆ ไป แน่หนอนแพงลิปลิ้ว แต่หลายรายก็เต็มใจจะจ่ายเพื่องาน

อันน่าจดจำเพียงครั้งเดียวในชีวิต

สิบพันฉลาดที่จะไม่ทำเองทั้งหมด อย่างเรื่องดอกไม้ ชายหนุ่ม เป็นพันธมิตรกับร้านดอกไม้ชื่อดังหลายแห่ง บางครั้งก็เป็น 'เจ้าถิ่น' ของสถานที่จัดงาน ทำให้ได้ความสะดวกเพิ่มขึ้น และได้ลูกค้าเชื่อมจากทางอ้อมอีก

พวกอาหาร แม้จะมีลูกน้องสามารถจัดทำได้ มีร้านประจำที่วางใจในคุณภาพ หากชายหนุ่มกลับเลือกที่จะตามใจลูกค้า ให้ภัตตาคารร้านได้ตามความตั้งใจ บางครั้งเขายังให้ลูกค้าสามารถเลือกอาหารพิเศษที่ต้องการเอาเข้ามาในงาน โดยเป็นธุระจัดส่งจัดซื้อมาให้ด้วยซ้ำ

รายละเอียดปลีกย่อย พวกหาสถานที่จอดรถ รถกอล์ฟรับ-ส่ง เขาวางแผนรองรับเรียบร้อย เป็นระบบ ความสมบูรณ์พร้อมที่ลูกค้าได้รับ ทำให้หลังเปิดบริษัทได้ไม่กี่ปีก็มีชื่อติดตลาด เด่นด้านความไม่เหมือนใคร และแน่นอน...จ่ายแพง

แม้ราคาสูง แต่งานประเภท 'ครั้งเดียวในชีวิต' มีหลายคนยอมจ่ายเงินจำนวนมาก เพื่อความสะดวกนานปีการที่จะเกิดขึ้นในวันสำคัญของพวกเขา

งานวันนี้เป็นงานฉลองหมั้นเล็กๆ แยกห้าสิบถึงเจ็ดสิบคน จัดในพิพิธภัณฑสถานกลางที่มีสวนสวย มองไปเห็นตัวอาคารสวยแปลกตา สิบพันจัดให้กันโซนเฉพาะด้วยกรอบบังตาอัลลอยลายสวย ซึ่งฟ้าโปร่ง ตาพริกไทยให้ดูโล่งตา เสริมไม้ดอกกระถางเข้าไปอีกเพื่อความสวยงาม จัดเป็นค็อกเทลกึ่งที่ปาร์ตี้ ต่อจากพิธีหมั้นตอนสายที่โรงพยาบาลสงฆ์ ซึ่งไม่ไกลจากนี้เท่าใดนัก

อาหารสั่งจากหลายที่เพื่อความหลากหลายของรสชาติและการตกแต่ง เน้นเครื่องดื่มแบบเบาๆ มินิเมาน้อย แก้วอ้อและโต๊ะขนาดเล็ก กระจกวางหลายจุด เพื่อให้แขกจับกลุ่มคุยกันตามสะดวก ล้อมโต๊ะใหญ่

ของคู่มือและญาติผู้ใหญ่ไว้ตรงกลาง

เพื่อป้องกันปัญหาอากาศแปรปรวน เต็มที่ขนาดกลาง อีกทั้งห้องประชุมของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติไว้เพื่อต้องย้ายงานเข้าไปในร่ม ลิปพันยอมทำไร่น้อยดีกว่าไม่มีแผนสำรอง เพราะ 'วันนี้' ของลูกค้าเอาคืนกลับมาไม่ได้ เขาอยากให้อะไรทุกอย่างสมบูรณ์แบบที่สุด

อาหารเป็นที่ถูกปากได้รับคำชมจากแขกทุกคน ของว่างกึ่งกินเล่นแบบพอค้ำกว่าสามสิบชนิด เยอะจนไม่รู้สีกว้างานเลี้ยงย่อยจะด้อยกว่า บาร์ดีตามโรงแรมตรงไหน เครื่องดื่มก็ไม่ด้อยกว่าอาหาร มีทั้งน้ำผลไม้สด อิตาลีเลียนโซดาสารพัดกลิ่น ฟรุ๊ตพันช์ที่เมาแบบนี้ๆ กาแฟอิตาลีหอมเข้มข้น และชาที่จัดมาครบทั้งฝรั่ง จีน ญี่ปุ่น

ดนตรีจัดสามชิ้นเป็นทริโอ ใช้เครื่องสีโดยเฉพาะ ไวโอลิน วิโอลา และเชลโล่ จากนักดนตรีระดับมือรางวัล สร้างความรื่นรมย์ได้ทั้งแบบหวานๆ ไปจนถึงสนุกสนาน และที่เด่นไม่แพ้ดนตรี อาหารหรือสถานที่ ก็คือ...ของชำร่วย

ห่อน้ำตาลก้อนของชำร่วยวันนี้แก่น่ารัก ฝ่ายชายเป็นลูกชายเจ้าของไร่อ้อยและโรงสีอ้อย แต่งกับสาวออฟฟิศชื่อ 'น้ำตาล' เหมือนของชำร่วยที่ไม่ได้เป็นแค่น้ำตาลก้อนธรรมดาๆ เพราะศศิปิษฐ์สั่งน้ำตาลก้อนสีหวานๆ ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่จากโรงงานญาติฝ่ายชายมาแซมขณะจัดลงในห่อกระดาษแก้วเล่นสีทำให้มันมองดูเหมือนโมเสก พอแพ็กสองชั้น แน่นหนากันมดแมลง ก็มัดด้วยเชือกย้อมสีหวานๆ ผูกปมแบบญี่ปุ่นให้เป็นหูหิ้วได้ บนหูหิ้วสอดป้ายชื่อเจ้าของงานลงบนนั้น ป้ายที่ทำจากกระดาษสาหลากสีเนื้อหนา เขียนด้วยหมึกเจลตัวเข้มตัววัดทาง ไม่ใช่สติ๊กเกอร์เหมือนงานทั่วไป แถมใช้เป็นส่วนจับ ถือถนัดมองเห็นชัดเจน

ฝ่ายชายเน้นให้โฟกัสที่ฝ่ายหญิงเป็นการให้เกียรติ ก่อนรับงานเขามาอธิบายให้ศศิปิษฐ์ฟังว่าต้องการอะไรบ้าง หลังเธอร่างแบบ

ตัวอย่างให้ดูสามชิ้นงานก็ตกลงที่หอน้ำตาลแบบนี้ ของชำร่วยร้อยชิ้นที่ทำมาเกินจำนวนแขกถูกจับจองหมดเพราะความน่ารักของมัน ต่างกับงานเลี้ยงทั่วไปที่ของชำร่วยมักถูกทิ้งเหลือ

งานเลี้ยงก็สมใจ เนื่องจากฤกษ์หมั้นอยู่ในเวลาก่อนเที่ยงไม่นานนัก และญาติผู้ใหญ่ของทั้งสองอยากให้เน้นในการทำบุญ จึงเลี้ยงพระและถวายเพลไปจนถึงปัจจัยแต่พระสงฆ์ที่อาพาธ หลังเสร็จพิธีกรรมก็ตกบ้าย ของว่างกึ่งกินเล่นไม่หนักนัก ทำเอาแขกอึดเพราะจัดครบทั้งหวานคาว ผลไม้ ให้กินไปคุยไปได้เรื่อยๆ

งานเลิกก่อนสี่โมงเล็กน้อย หลังสั่งให้คนดูแลเคลียร์เก็บข้าวของจนแน่ใจว่าจะเรียบร้อย สิบพันกับแฟนสาวก็กลับสำนักงาน มันอยู่ไม่ไกลจากบ้านศศิภัลันท์นัก เป็นโฮมออฟฟิศเจ็ดชั้นขนาดใหญ่ ด้านหลังมีโกดังเก็บของและเรือนพักคนงาน ส่วนเจ้าของบริษัทใช้ชั้นหกและเจ็ดเป็นที่พักไปในตัว ห้องทำงานเขาเองแบ่งส่วนจากชั้นห้าที่เป็นโซว์รูมเฉพาะเล็กๆ ร่วมด้วย

ศศิภัลันท์มีห้องทำงานขนาดกะทัดรัดในสำนักงานนี้ด้วย อยู่บนชั้นห้าเหมือนกัน ห้องยาวๆ ดูเหมือนแคบ ราวไม่ได้เต็มใจให้มานั่งทำงาน แต่จริงๆ ก็เป็นส่วนแยกจากห้องใหญ่เพื่อให้ได้รูปยาวตามประโยชน์ใช้สอย ผนังด้านหนึ่งเต็มไปด้วยชั้นวางของกระจุกกระจิก เน้นข้าวของที่ใช้ในการทำงาน อีกด้านเป็นกระจกยาวตลอดห้อง ฝั่งติดผนังมีโต๊ะยาวไล่ไปเกือบหนึ่งในสามของห้อง สำหรับทำงานภายใต้แสงธรรมชาติและวางงานที่ทำเสร็จ

ในห้องเต็มไปด้วยเครื่องอำนวยความสะดวก เครื่องเสียง ครัวขนาดเล็ก ตู้เย็น พร้อมมุมรับประทานอาหารสำหรับสองคน ห้องน้ำและเก้าอี้นอนตัวยาวแบบดึงและพับเก็บได้โดยไม่เกะกะ รวมไปถึงบันไดที่จะเปิดไปถึงส่วนที่พักของสิบพันโดยตรง

เครื่องมือเครื่องใช้สำหรับทำงานก็ไม่ต่างกับห้องทำงานที่บ้าน พวกโครงขึ้นซึ่งเอ็น จักร กรรไกรสารพัดแบบ เพรมหลากลขนาด อุปกรณ์ตัดกระดาษ ตัดหนัง เย็บ ร้อย เข้าห้วง ทำอะไรต่อมิอะไร ครบครัน ที่บ้านศศิวิมลมีอะไร ที่นี่มีทุกอย่าง

ถ้าไม่ต้องออกมาคุยกับลูกค้า หญิงสาวจะง่วนอยู่ในนั้น ทำของ ชำร่วย ออกแบบ คิดแพ็คเกจสวยๆ เก๋ๆ ไปเรื่อยๆ งานต้นแบบของ เจ้าหล่อนอยู่ในห้องโชว์รูมชั้นห้าด้านหน้า เฉพาะแขกลูกค้าพิเศษของ ลิปพันที่ผ่านการคัดกรองแล้วเท่านั้นจึงจะได้สิทธิ์เข้าเลือกแบบ เพื่อ ป้องกันการลอกเลียน

เธอขึ้นข้างบนก่อน เพื่อเอาหอน้ำตาลวันนี้ไปเก็บในตู้โชว์รูม แล้ว ค่อยกลับไปห้องทำงาน เวลายังเหลือ อาจจะได้ทำอะไรอีกนิดหน่อย ลึกพักลิปพันตามเข้ามาด้วย ชายหนุ่มสะดุดตากับของที่วางบนโต๊ะ

"เอ๊ะ...กุหลาบนี้"

"จำได้ด้วยเหรอ..."

"จำได้ลึะ ตอนนั้นผมหาแทบตายว่าจะได้มา ไม่คิดว่าจ๊อจะ เก็บไว้ถึงตอนนี้นะเนี่ย"

ลิปพันดึงมันขึ้นมาหมุนในมืออย่างอารมณ์ดี ลีของกุหลาบแก้ว เปลี่ยนไปตามพื้นด้านหลัง ที่ทำให้เขาสะดุดใจในความสวยของมัน จนต้องซื้อไปก้านลผู้หญิงตรงหน้า

"เอามาทำไมจ๊ะ หรือว่าอยากรำลึกความหลัง อยากรู้ได้กุหลาบ หรืออะไรล่ะวันนี้"

หญิงสาวส่ายหน้า อารมณ์ดีขึ้นอีกหลายกองเมื่อเขาจำได้ ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้เอาการ์ดและกล่องมาด้วย

"เปล่าหรอกจ๊ะ จะเอามาเป็นแบบไปซื้อของมาแต่งโต๊ะรับซอง ของงานคุณแก้วกับคุณโรสนะ"

ลิปพันทำหน้าง ว่าทำไมต้องเป็นเจ้านี้...

"ก็...คุณโรสคือกุหลาบ คุณแก้วก็...รวมกันเป็นกุหลาบแก้วไงคะ ความหมายมันฟังเข้ากัน อันนี้คือว่าถ้าทำเป็นแจกันใหญ่ๆ วางบนโต๊ะ มีกล่องช่องที่ทำป้ายชื่อข้างหน้าติดไว้ มันคงน่ารักดี"

สิบพันแอบยิ้มกับความอ่อนโยนของเธอ จะว่าไปศศิปีลันท์เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของธุรกิจเขา ไม่มีร้านไหนรับทำของชั่วคราว แปลกตาหาที่ไหนไม่มีเหมือน และไม่ใช้เครื่องจักร เชื่อถือได้สำหรับ คู่รักที่ชื่นชอบความไม่เหมือนใคร สำหรับวันพิเศษที่เป็นเพียง 'ครั้งหนึ่งในชีวิต' ทุกคู่ย่อมอยากให้ทุกๆ อย่างเป็นที่จดจำ

อีกสิ่งหนึ่งที่ศศิปีลันท์มี คือนิสัยชอบทำอะไรๆ ให้ใครโดยไม่ คิดถึงผลตอบแทน ลูกค้าหลายรายที่เสร็จงานไปอย่างประทับใจ ทอยยกกันแนะนำคนใหม่ๆ เข้ามาที่บริษัท และส่วนใหญ่มาจากคนที่ ประทับใจรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่ผู้หญิงคนนี้มีให้

งานเข้ามามากจนต้องคอยดูแล ไม่ให้ศศิปีลันท์รับจนเกินกำลัง จัดตารางเวลาส่งของแบบเผื่อเหลือเพื่อเก็บรายละเอียด ทั้งงานฝีมือ งานเป็นแบบโฆษณา อีกทั้งงานฝากขายของกระจุกกระจิกของหล่อน พอเลี้ยงตัวหญิงสาวให้อยู่สบายและมีเงินเก็บ ยัยนี้ไม่ค่อยฟุ้งเฟ้อ เลือเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวไม่ใช่ของแพง เน้นทำเอง สิ่งที่ทำให้ศศิปีลันท์ ลื่นเป็ลื่องที่สุดคือของกิน

หญิงสาวชอบขนมเป็นพิเศษเหมือนเด็ก ไม่ได้กินจนมากนัก แต่ ชอบให้มีขนมอยู่ข้างตัว ชอบละเอียดไปทำงานไป ซึ่งนั่นก็ไม่ได้ลื่นเป็ลื่อง อะไรหนักหนา มารดาของเพื่อนสนิทเธอคนหนึ่งเป็นเจ้าของร้านขนมชื่อดัง และเป็นเจ้าประจำในการจัดขนมไทยตามประเพณีของบริษัท เวลา มาส่งขนมสำหรับงานต่างๆ แม่เพื่อนผู้ใจดีก็จะมีอะไรๆ เผื่อแผ่ติด มาส่งให้เจ้าหล่อนอยู่เสมอ

เพราะสำนักงานของสิบพันอยู่ไม่ไกลจากบ้านเธอนัก และเจ้าของ กิจการก็หมั่นมารับไปคุยกับลูกค้า เลื่อนนัด ตลอดจนดูแลการติดต่อ

ลูกค้าเบื้องต้น สแกนคนติดต่อให้ก่อนถึงมือ อีกทั้งการโฆษณาก็ออก
แนวสินค้าร่วม ถ้ารับจัดงานก็จะมีโปรโมชั่น ได้ของชำร่วยส่วนหนึ่ง
เพื่อให้ซื้ออีกส่วนหนึ่ง อย่างนี้แหละถึงทำให้ศศิพิลันธ์อยู่ได้ เพราะ
แทบไม่มีค่าใช้จ่ายอย่างอื่นนอกจากค่าวัสดุเท่านั้น

ในบางทีลิปพันเองนั่นแหละที่จัดการโฆษณาเพิ่มให้ เขาใส่หน้า
'ของชำร่วยทำมือ' ลงในเว็บไซต์แบบเป็นป๊อปอัพ ทำพิเศษให้เจ้าของ
เหล่านั้ลยวนเวียน ยั่วตายั่วใจ พร้อมคอนเซ็ปต์ 'ไม่ซ้ำใคร' ของ
ชิ้นงาน ทำให้หญิงสาวมือออเดอร์ยาวไปถึงปีหน้าเลยทีเดียว

คนมือออเดอร์ยาวลงมือทำงานต่อ กระเป๋าใบโตของเจ้าหล่อนมี
กล่องการฝีมือ ที่จะทำอะไรกระจุกกระจิกได้ในทุกที่ที่เธอไปนั้ บาง
งานที่สั่งมาก่อนข้างละเอียดย เธอก็จะแยกวัสดุใส่กระเป๋าพาให้ทำไป
ที่ละส่วน ทำให้งานที่ออกมามีคุณภาพเพราะเก็บรายละเอียดตั้งแต่
เริ่มผลิต อย่างหอน้ำตาลวันนี้ถ้าบอกว่าทำด้วยเครื่อง คนอาจจะฮือฮา
ว่าเครื่องจักรทำงานละเอียดแบบนี้ต้องมาจากต่างประเทศ เพราะงาน
ของศศิพิลันธ์เนี้ยบทุกชิ้น ราวกับเครื่องจักรที่สามารถเก็บรายละเอียด
ได้อย่างยอดเยี่ยม

"คนชอบหอน้ำตาลวันนี้มากเลยนะจ๊ะ"

"อ้อ สวยใช้มั้ยละ ตอนคิดวางสีต้องไล่โทนแทบแยกแล้วไม่สวย
จัดแล้วรี้อ รือแล้วจัดตั้งหลายหน"

เธอตอบทั้งที่ไม่ได้ละสายตาจากงานตรงหน้า

"สวยมาก... จนแม่คุณน้ำตาลบอกว่างานแต่งคงต้องขอให้จ๊ะ
ทำให้อีก"

ศศิพิลันธ์หันมามั้ม

"เฮลิ จ๊ะคิดไว้แล้วนะคะ ว่าถ้าเค้าสั่งต่อจะทำอะไรไปเสนอ"

"ผมยังไม่ได้รับปากนะ พอดีทราบมาว่าเค้าอาจจะม่้แซกราวๆ
สองพัน"

สิบพันแอบอมยิ้ม ผู้หญิงตรงหน้าเงื่อนไปนิดหน่อย ก่อนจะบอกเสียงอ่อย

"ถ้าไม่รีบนักซักสามสี่เดือน ก็น่าจะทันนะ"

"รีบหรือเปล่าไม่รู้ เห็นว่าคุณเอกจะมาคุยรายละเอียดเรื่องจัดงานแต่งงานกลางลัปดาห์หน้า เพราะจะให้เราทำทั้งหมด ซ้นหมาก เครื่องแต่งสินสอด ขนมซ้นหมาก งานแต่งงานถ้าเลี้ยงที่จังหวัดก็คงเอาเจ้าห้องถิ่น เพราะแขกมาก ส่วนที่แต่งในกรุงเทพฯ คงเรียกใช้เรา แล้วยัง...อาจจะรวมทั้งปาร์ตี้สละโสดด้วย"

"งานนั้นไม่ต้องมีของขำร่วนี่จ๊ะ"

เธอว่ายิ้มๆ อีกอย่างที่สิบพันมีชื่อนักก็คือปาร์ตี้สละโสดที่เพิ่งเริ่มจัดได้สองปีหลังนี้เอง ตอนแรกจัดให้เพื่อนสนิทเป็นพิเศษ แต่แขกที่มาในงานกลับถูกใจขอให้ทำรูปแบบจัดจ้าน มีทั้งแบบซอฟต์แวร์คือแค่เฮฮากับสาวๆ สวยๆ มากหน้าหลายตา จัดอาหาร เครื่องดื่ม ดนตรีสุดเหวี่ยง และแบบฮาร์ดคอร์ ประเภทสาวๆ แต่งชุดนางกระต่าย คาวเกิร์ล มีโชว์หรืออะไรแล้วแต่ความนิยมในขณะนั้น ระยะเวลาๆ เขาส่งต่อไปให้เพื่อนที่เปิดสถานเริงรมย์ย่านรัชดาทำแทน แต่ก็ไม่ได้อารมณ์ปาร์ตี้สละโสดซึ่งบางรายถึงกับจัดที่บ้านเก่าหรือเรือนหอเอาเสียเลย

ซึ่งปาร์ตี้นี้มีชื่อแม่ใหญ่ คือฝ่ายหญิงต้องอนุญาตก่อนถึงจะจัดได้...

"บางที่อาจจะไม่ได้จัด เพราะ...คุณน้ำตาลคงยอมหรือ"

"น่าจะยอม ก็คู่นี้เค้ารักกันมานานนะ ทำปีได้แล้วมั้ง ยังเป็นเพื่อนกันมาก่อนหลายปี"

ห้าปี...น้อยกว่าคู่เราตั้งเยอะ ศศิปลั๊นค์คิดนึกถึงวิดีโอพีริเซนเทนซ์ของทั้งสอง ที่เปิดเรียกเสียงกรี๊ดจากเพื่อนและญาติเกือบยี่สิบนาที มันบ่งบอกความเป็นมาของคู่หนึ่ง ที่ใช้เวลาเนิ่นนานกว่าจะมีเรื่องราว

ยาวๆ ได้ขนาดนี้

ศศิปีลันท์แอบมองเขาด้วยความหวังเล็กๆ จัดงานแต่งงาน งานหมั้นอย่างนี้อยู่ทุกวันจะรู้หรือเปล่านะ ว่าเราคบกันมาเกือบสิบปี เมื่อไหร่... จะถึงวันของเรา...

หากผู้ชายตรงหน้าเหมือนไม่ได้คิดอะไร เดินไปทางโซฟาเบด ตัวยาวออก หยิบหนังสือที่อ่านค้างจากบนชั้นมานอนอ่านไม่ไกลนัก เพื่อรอเวลาไปส่งเธอที่บ้าน อาจจะไปกินข้าวด้วยกันก่อน หรือไปเดินห้าง หรืออะไรๆ เหมือนที่เคยๆ ทำมาเป็นกิจวัตรในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

สิบปี...เกือบสิบ...จะว่าไปก็ใกล้สิบนั้นล่ะ หลังจากโรงเรียน กวดวิชาเพื่อเตรียมความพร้อม ก็มาเป็นโรงเรียนมัธยม เมื่อก้าวเข้าไปเธอเจอเขายังตกทายอย่างสนิทสนม และพบว่าเพื่อนร่วมห้องเรียนของเธอ นั้นเป็นรุ่นพี่ที่อายุห่างกันเกือบสามปี แต่ศศิปีลันท์ก็ลืมเรียกผิด เรียกถูกจนเขาให้เรียกเหมือนเก่า จากวันนั้นจึงยังเป็น 'นายสิบ' ของเธอมาจนทุกวันนี้

รุ่นพี่สุดหล่อของโรงเรียนที่สาวกรี๊ดกันไม่น้อยเพราะนามสกุลดัง แต่ไม่มีใครกล้าไปเหย้า เพราะเป็นคนเงียบ เรียนจริงจัง ยิ่งตอนหลังมีข่าวว่ามาคบศศิปีลันท์และเริ่มมีคนเห็นมากขึ้น 'แฟน' คนนี้ก็ทำให้สาวๆ หลายคนรู้ว่าสมควรจะเสนอดัวเข้ามาหรือไม่

ตอนนั้นเหมือนแก้แค้นแก้ลม หากคนใกล้ซิดกลับคิดว่าคงไม่ได้ยุ่งยิบอะไร ศศิปีลันท์น่ารักก็จริง แต่เอาแน่นอนไม่ได้ หล่อนไม่โตเกินวัยอย่างเด็กร่วมรุ่น ซ้ำเหมือนเด็กประถมมากกว่า ฉลาดแต่เรื่องเรียนเท่านั้น ผู้ชายมาจีบเยอะเพราะสวยน่ารัก แต่นิสัยศศิปีลันท์จะเอื่อยๆ ไม่รู้เรื่องรู้ราวกับใคร เหล่าเพื่อนๆ ของพี่ทั้งสี่ ทั้งฉิ่ง ฉาบ ฉาย ฉัตร ล้วนแล้วแต่เคยวางขนมจีบให้น้องเล็กตระกูล ฉ แต่กว่าจะฉือจะรู้ว่าพวกนั้นมาจีบ เวลาที่เลยไปจนอีกฝ่ายเซ็ง เจ็ง หรือ

ไม่กล้าสานต่อเพราะคิดว่าหล่อนสวยหยิ่งไปเลยก็มี

ส่วนสิบพันนั้น ทุกคนไม่ทันกีดกัน เพราะความเอื้อของยัยแฉะ ทำให้ไม่มีใครทันรู้ พอดูๆ อีกทีไอ้หนุ่มรูปหล่อที่สาวๆ ตามจิกกัน เป็นบ้าเป็นหลังก็มาตามติดลูกสาวคนเล็กของบ้านชนิดเป็นขาประจำ ไปไหนมาไหนด้วยกัน จากที่คิดว่ามาแบบเพื่อนเก่ากลายเป็นไม่ใช่

หลังคบกันได้ระยะหนึ่ง ทุกคนในบ้านก็ลุ่นว่าเมื่อไหร่นายคนนี้จะเบื่อความเอื้อ ปนเฉื่อย แผลก จนเหมือนติงต๊องของยัยแฉะ แต่กลับเป็นว่าทั้งคู่ไปกันด้วยดี ชายหนุ่ม ‘ดูแล’ ศคิปีลันท์เสียจนแทบจะเรียกว่าเป็นเหมือนคนในครอบครัวก็ได้ เข้านอกออกในครอบครัวราวกับเป็นพี่คนหนึ่งของเธอ ้วยที่ไล่ๆ กันกับฉัตรวิ ทำให้ทั้งสองเข้ากันได้ดีเสียอีก

สองหนุ่มสาวนั่งอยู่ด้วยกันเงียบๆ ฝ่ายหญิงทำงานง่วน ส่วนฝ่ายชายก็เพลินกับหนังสือ ห้องทั้งห้องอยู่ในความเงียบ หากบรรยากาศผ่อนคลาย ครู่ใหญ่เขาจึงลุกไปตู้เย็นหาอะไรดื่ม เลยไปเปิดเครื่องเสียงเลือกแผ่นใส่ลงไป ก่อนจะถือน้ำส้มแก้วหนึ่งมาวางข้างหน้าคนที่กำลังง่วนทำงาน ใส่หลอดมาให้เรียบร้อย

ศคิปีลันท์ยิ้มหวานแทนคำขอบคุณ ก่อนจะก้มลงดูตุน้ำในแก้วนิดหน่อย เป็นนิสัยของเธอที่จะทำงานไป และเล็มขนม เครื่องดื่มทีละน้อย ตาโตๆ ใส่แจ่วอย่างมีความสุขขณะมองชิ้นงานเป็นรูปร่างไปที่ละนิด...ละนิด

เจ้ากู่หลาบแก้ววางสะดุดตาอยู่ไม่ไกลนัก ทำให้เขาคิดถึงแรกเจอศคิปีลันท์ มันเริ่มวันที่เขาต้องเข้ามาเรียนในโรงเรียนไทยแบบกะทันหันในช่วงการโยกย้ายตามกระแสการเมือง ประกอบกับน้องชายคนรองมีอาการป่วยต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ พี่คนโตอย่างเขาจึงถูกส่งกลับบ้าน แต่เข้าเรียนทันทีเลยไม่ได้ เนื่องด้วยช่วงนั้นบิดารับราชการเป็น

นายทหารติดต่อกับและล่ามประจำในประเทศที่มาตรฐานการศึกษายังไม่เข้าระบบการเทียบชดเชยของประเทศไทย และหลายวิชาที่จำเป็นต้องมีในหลักสูตรไทยสิบพันไม่เคยได้ศึกษามาก่อน เขาจึงต้องตรวจสอบเทียบ

ระหว่างรอการสอบเทียบตามเวลา พวกคุณป่าของเขาจึงส่งไปเรียนรอเพื่อไม่ให้ว่างนัก ในโรงเรียนกวดวิชาของเพื่อน เพื่อให้หลานชายปรับตัว ปรับภาษา ปรับพื้นฐาน และทำความเข้าใจกับระบบการศึกษาในแบบไทยๆ โดยสิบพันต้องเรียนหลายวิชาที่ไม่มีในแผนการศึกษาที่เขาเคยได้รับ บางอย่างจำเป็นกับพื้นฐานต้องเรียนตั้งแต่แรก จึงอยู่หลายห้องปนไปหมด

ช่วงแรกกะทันหัน สิบพันยังปรับตัวไม่ได้กับระบบการบ้าน มโหฬารของโรงเรียนประเทศบ้านเกิด ยิ่งโรงเรียนกวดวิชาที่เขาเลือก เป็นโรงเรียนมีชื่อเตรียมสอบเข้าโรงเรียนต่างๆ การบ้านจึงเยอะตามความเข้มงวดของหลักสูตร พอทำไม่ทันเข้าเขาจึงแก้ปัญหาด้วยการ 'ลอก' ไปก่อน ทำความเข้าใจบทเรียนทีหลัง และพบว่ามีเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งทำการบ้านเสร็จเร็ว มาเช่ากว่าใครๆ เพื่อนๆ คนอื่นๆ ก็ไปหยิบสมุดมาลอกโดยไม่ต้องขอ เขาก็เลยใจกล้าที่จะไปเอามาบ้าง

ตอนเล็กๆ ศศิปีลินธ์ไม่ชอบรถติด เจ้าหล่อนจะออกอาการกระวนกระวาย ถ้าต้องอยู่ที่ไหนแคบๆ คนเยอะๆ เป็นเวลานาน ทางบ้านจึงมาส่งแต่เช้า เจ้าหล่อนจะกองการบ้านที่ทำเสร็จไว้บนโต๊ะ เพื่อนจะหยิบไปลอกตามสะดวกจากนั้นจะมีการต่อคิวกันเอง ปล่อยให้ยัยฉือมีชีวิตว่างไปกับการทำนั้น ทำนี่ของมัน บางทีก็กินขนม ฟังเพื่อนคุย อ่านการ์ตูน ทำการฝีมือ ระบายสี วาดรูป หรือช่วยเพื่อนทำอย่างอื่น ไปจนโรงเรียนเลิกหลังเที่ยง

สิบพันรู้สึกว้าวเธอแปลกๆ จับกลุ่มกับเพื่อนน้อยครั้ง แต่นั่งทำนั่นนี่วันละส่วนมาก นานๆ ก็เงยหน้ามาเออออ ไม่มีปากเสียงกับใคร ไม่ว่าใคร แต่ไม่ใช่ไม่มีเพื่อน ใครไปใครมาก็แะโต๊ะเธอ หยิบ

ขนมที่จะมีติดโต๊ะกินบ้าง หยิบการบ้านบ้างโดยเจ้าของมิได้อุทธรณ์
'มันเป็นแบบนี้ละ ให้อื้อหนะ เงียบๆ ไม่อะไรกับใคร'

เพื่อนคนหนึ่งบอก ขานั้นไม่รู้จะมาเรียนกวดวิชาทำไม เพราะ
เอาสมุดเจ้าหล่อนไปลอกประจำ ยิ่งพักหลังๆ ช่วงปลายใกล้เวลาสอบ
เข้า ซีทิดวาระขาดในสถานศึกษา คนอื่นอาจจะหายากเพราะกักตัวเอง
แต่กับศศิพิลันท์จะมีเพื่อนซี้ออกซ์มาให้ทุกชุดเพื่อให้หล่อนทำเฉลย
ใครขาดชุดไหนมาเอาได้ ไม่หวง ทำเสร็จเรียบร้อยเฉลยพร้อม มีข้อต
ย่อยข้างข้อให้อ่านอีก

หากบางครั้งยัยเงียบก็มีความรู้สึกรู้สึก เช่นใครทำสมุดการบ้าน
หล่อนขาด หรือโยนคืนให้ ตาโตๆ นั้นจะจ้องเป็ง เงียบ ไม่พูด จนคน
ทำเกรงใจไปเอง

แต่ไม่ใช่เงียบโธธ สิบพันเป็นอีกคนที่ความรีบทำให้ 'ส่งคืน' เธอ
ด้วยวิธีนี้ เขาจำดวงตาสีน้ำตาลใสที่บอกชัดว่าเสียใจได้ดี รู้สึกผิด
จนพยายามแก้ตัวด้วยขนมบ้างอะไรบ้าง แม้จะเลิกเรียนที่นั่น หาก
ยังจำหล่อนได้ติดตา จนมาสอบเข้าโรงเรียนตามระบบการศึกษาได้
ยัยเงียบก็โผล่มาเป็นรุ่นน้องเขาสองปี...

ปีนั้นเขากำลังอยู่ ม.6 เด็กสาวร่างโปร่งหน้าตาเหมือนตุ๊กตาก็กลับ
มาให้เห็น ศศิพิลันท์โตขึ้นมากในสองปี เขาจำได้ว่าแอบขำที่คิดว่า
ยัยนี้ต้องโตมาได้เพราะขนม หากในขนมคงมีสารอาหารมากพอสำหรับ
เธอ เพราะเข้าปีแรกเจ้าหล่อนก็สอบกวดทุนในระดับชั้นปีเดียวกัน
เกือบหมด อะไรที่เป็นการสอบทางคณิตศาสตร์ในเขตหรือระดับภาค
ทางโรงเรียนจะส่งยัยเงียบไปแข่งขัน แต่ถ้าเป็นพวกขั้นเวทีตอบปัญหา
ยัยนี้ไม่เคยโผล่ไปกับเขาทั้งที่เก่งติดท็อปภาค

ไม่นานเขาก็พบว่าเธอเป็นลูกสาวหมอพันธ์ที่เขาจะต้องไปหา ด้วย
เป็นคุณหมอจัดฟันชื่อดังที่อยู่ใกล้บ้านที่สุด สิบพันไปบ่อยจนได้รู้จัก
กับพี่ๆ ของเธอ และได้รู้ว่าศศิพิลันท์เหมือนน้องชายของเขา นั่นคือ

เป็น 'เด็กพิเศษ' ฟ้าๆ บ้านนี้ช่วยกันดูแลน้องก็จริง แต่ยังมีแก๊งกัน
 ประสาทเด็ก ซึ่งบางทีเขาก็ประสมโรงไปด้วย พี่น้องที่มีกันถึงห้าคนจัด
 เป็นครอบครัวใหญ่อบอุ่น วยของเขาสามารถรวมกลุ่มกับฉายาพัชร
 และฉัตรวิไล ซึ่งรายหลังนี้เคยสนิทกันพักใหญ่ ถึงกับติดปากเรียก
 น้องเล็กกว่า 'แฉะ' ตามอย่างฟ้าๆ

ลิปพันเองมีน้องชายที่เป็นเด็กพิเศษเหมือนเธอ นั้นเป็นเหตุทำให้
 เขาถูกส่งกลับบ้าน นายร้อยน้องคนถัดมาเป็นเด็กอัจฉริยะ เรียนจบ
 ปริญญาตรีสามสาขาตั้งแต่อายุสิบแปด ด้วยความกว้างขวางของวงใน
 ทหาร ลูกคนที่สองจึงถูกส่งไปรักษาที่อเมริกาตามความเอื้อเฟื้อของ
 หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง นายร้อยจึงมีโอกาสแสดงความสามารถ
 โดยไม่จำกัดด้านอายุหรือปัญหาเหมือนประเทศด้อยพัฒนาอื่นๆ ซ้ำ
 ยังได้รับการส่งเสริมให้ไปได้ไกลจนถึงที่สุด

น้องชายคนรองของเขาจบปริญญาโทสาขาที่ได้ชื่อว่าจบยาก
 อย่างที่สุดด้านเคมีและนิวเคลียร์หลังอายุพันยี่สิบไม่นาน และติดยศ
 ร้อยตำรวจเอกทันทีเมื่อถูกเรียกให้เข้ารับราชการ

นายร้อยในระยะแรกเหมือนศศิปีลินธ์นั้นแหละ เจียบ เก็บตัว
 เรียบอย่างเดียว แต่เมื่ออยู่ประเทศที่การแพทย์เจริญก้าวหน้า ก็ได้รับ
 การบำบัด จนใครจะไปเชื่อว่าปัจจุบันเด็กเก็บตัวกลายเป็นรองโฆษก
 ของหน่วยราชการที่สังกัด มีมนุษยสัมพันธ์ดีเยี่ยม ตอบปัญหาหนักข่าว
 ได้ทั้งทางวิทยาศาสตร์และนิติศาสตร์ไป มีทั้งลูกล่อลูกชน ดึงดูดเหล่า
 นักข่าวทั้งหลาย เมื่อรวมรูปสมบัติและตระกูลที่ล้วนแล้วได้รับราชการ
 ผลักดันทำให้ก้าวพรวดพราด เป็นพันตำรวจตรีร้อยเอก ที่มีชื่อแปลก
 เก๋แถมฮา เป็นที่ติดปากของใครต่อใคร

ในปี ม.6 ช่วงเวลาเอาเป็นเอาตายกับการสอบ ความเป็นลูกผู้ช่วย
 ทูตทหาร ภาษาดี รูปร่างหน้าตาดี สาวๆ มักเข้ามาเป็นอุปสรรค

การเรียน ไอ้จะไม่มีแฟนก็หนีไม่พ้นข้อหาเพศไหนไม่ชัด หันซ้ายหันขวา ก็เลยยืมยัยตุ๊กตามาควงแก้ปัญหาละเฉพาะหน้า

หากเวลาผ่านไปไม่นาน เด็กหนุ่มเพิ่งค้นพบว่าเพื่อนหญิงที่เอามาควงอ้ากับคนอื่นเข้ากับเขาได้ดีที่สุด ศศิพิลันท์ไม่ค่อยเรื่องมาก ไม่ช่างถามเข้าชี้ชวนววย เอออไปกับเขาอย่างเป็นพวกเต็มตัว รักศิลปะเงียบ ชอบดนตรีแนวเดียวกัน ความน่ารักของศศิพิลันท์ทำให้หลายคนเชื่อว่าเป็นแฟนกันจริงๆ เจ้าหล่อนสวยแปลกเหมือนตุ๊กตาแก้ว ไม่ค่อยพูด เพียงนั่งเฉยๆ ยิ้มหวานๆ ก็ดึงดูดามเรียบร้อยราวเจ้าหญิงที่มีมืองค์กรษ์อย่างสิบพันคอยพิทักษ์ เขาถนอมดูแลหล่อนเหมือนเป็นน้องที่เขาไม่มีโอกาสดูแล จนผูกพันมากกว่าที่คิด

จะไปคบใครใหม่ ก็มีแต่นิสัยน่าเบื่อ จุกจิก ที่ไม่เคยพบในตัว ยัยฉือ แถมยัยนั่นก็เงียบๆ เอ้อๆ ไม่เถียงกับใคร มักถูกคนเอาเปรียบ จนต้องให้เป็นห่วง กลายเป็นทิ้งไม่ได้ และยืนระยะยาวมาจนทุกวันนี้...

เพลงเบาๆ แว่วๆ กับแอร์เย็นๆ เหมือนจะปลุกสิบพันจากภวังค์...

...Cause I only have eyes...

...Yes I only have eyes...for you...*

ชายหนุ่มไม่รู้ตัวเลยว่าเพลินมองศศิพิลันท์อยู่นานเท่าไร สายตาเขาเห็นแต่ยัยตุ๊กตาทำนั่นนี่ไปเรื่อยๆ เหมือนมดงานตัวเล็ก ที่เพียงไม่นานก็เป็นรูปเป็นร่าง ขึ้นงานวางเป็นระเบียบขังๆ รู้ลึกอีกที่ แสงข้างนอกกำลังจะหมด และคนทำงานง่วงก็ลุกขึ้นปิดตัวแก้วเมื่ออย่างไว้จรีต ก่อนหันมามีให้

"มีดแล้ว"

หล่อนทอดเสียงหวาน เดินมากดเปิดไฟกลางห้อง ไม่ได้รู้สึกเลยว่ามองตัวหนังสือแทบไม่เห็น เห็นแต่เธอ...

* I Only Have Eyes for You โดย Harry Warren, Al Dubin

"หิวหรือยังจ๊อ"

"อ้อ...หิวเหมือนกัน"

เขาเดินมาช่วยเก็บของ เอาผ้าคลุมชิ้นงานที่ทำแล้วกันฝุ่นหรือพวกขี้จิ้งจก หาอะไรทับ ก่อนจะปิดห้องปิดไฟ ยามเย็นแบบนี้กิจกรรมประจำวันของทั้งสองคือไปหาข้าวกิน หรือทำอะไรกินที่ห้องพักข้างบนของลิปพัน แล้วค่อยไปส่งหญิงสาวที่บ้าน

ดูเป็นชีวิตที่เรียบง่าย สงบ และมั่นคงดำเนินมาอย่างนี้ทุกวัน ตั้งแต่บริษัทนี้เริ่มเปิดเลยก็ว่าได้...

ตอนที่ลิปพันเริ่มจับงานจัดการเรื่องจัดเลี้ยงในช่วงเป็นนักศึกษาปีสามจะขึ้นปีที่สี่ ศศิพิลันท์ก็เข้าไปช่วย งานแรกๆ ก็ยังไม่ได้ทำอะไรเท่าไร นอกจากช่วยหยิบจับนิดหน่อย พองานหลังๆ รับผิดชอบงานหมั้นเล็กๆ ให้รุ่นพี่ที่มีงบจำกัด เธอรับหน้าที่จัดดอกไม้สดตกแต่งแต่เศษดอกไม้ที่เหลือยัยไฮเปอร์ยังอุตส่าห์เอามาร้อยเป็นม่าน เล่นเอาเพื่อนเจ้าสาวกรีดกรีด เพราะเป็นฉากถ่ายรูปสุดฮิตในงาน จนกลายมาเป็นธีมฮิตที่หลายงานขอว่าต้องมีม่านดอกไม้

จากนั้นงานนอกไปเป็นลิปพันให้เธอตกแต่งรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ทั้งดอกไม้ บอร์ด สถานที่ โต๊ะรดน้ำ จนคราวหนึ่งเขาพบว่ายัยไฮเปอร์ร้อยลูกปัดชุดเป็นวงเล็กใหญ่รูปหัวใจ เพื่อรอเข้าเส้นอีกที่เป็นม่านที่ประดับขึ้นอีกชั้น แต่ยังไม่ทันได้ร้อยเป็นม่าน ลูกค้าที่เห็นเข้ากลับชอบ ขอให้หล่อนติดมันลงบนแท่นวางนามบัตรที่ทำเป็นของชำร่วย ศศิพิลันท์ก็จัดการตามขอ ทำให้งานพึ่ๆ ที่สั่งจากร้านทั่วไปดูแตกต่างขึ้นมา เธอได้ค่าจ้างเพิ่ม และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นอาชีพทำของชำร่วย

ซึ่งมันรุ่งเรืองมาก เพราะบุมในช่วงที่คนต้องการ 'ความแนว' ไม่เหมือนใคร สร้างชื่อเสียงด้านนี้ให้หล่อนมีงานทำตั้งแต่ยังเรียน

ไม่จบ และไม่เป็นอุปสรรคในชีวิตส่วนอื่นๆ เพราะแม่สาวตุ๊กตาชอบด้านนี้อยู่แล้ว ถึงรับงานทำของชั่วคราว แต่การไปเรียน และไปช่วยงานบริษัทของสิบพันก็ยังไม่ไปตามปกติ

ก็ได้แค่ช่วยงานเบื้องหลัง เพราะถ้าออกหน้า พวกเป็นพิธีกร หรือนำพิธี นำแขก แม้แต่นั่งโต๊ะหน้างาน ศศิปลัันธ์ปฏิเสธเด็ดขาด เจ้าหล่อนซึ่งอายุไม่หาย จนบัดนี้ถ้าต้องอยู่ในสายตาคนมากๆ จะมีอาการประหม่า กระวนกระวายเห็นได้ชัด

อีกสิ่งหนึ่งที่ศศิปลัันธ์เป็นแรงหลักของสิบพัน คือการทำบัญชีค่าใช้จ่ายจุกจิกของการจัดงาน สามารถคิดต้นทุน กำไร ส่วนต่าง ส่วนเสื่อมราคาข้าวของ ในเวลาไม่นาน ไม่เคยผิดพลาด ความสามารถเชิงคณิตศาสตร์ของเจ้าหล่อนทำให้ชายหนุ่มวางใจมอบการจัดการด้านคิดคำนวณให้

ยิ่งบวกนิสัยละเอียดลออ เจ้าหล่อนสามารถคิดรายการค่าใช้จ่ายคร่าวๆ เกือบร้อยรายการได้ในเวลาไม่นาน ไม่ใช่เรื่องแค่นี้ กระทั่งปิดงบดุลบัญชี ส่งคิดหักภาษี ศศิปลัันธ์จัดการทั้งหมด

ให้ทำแค่ควบคุมตัวเลขเท่านั้น แต่ไม่ได้มอบหมายการเงินอื่นๆ ศศิปลัันธ์เก่งแต่คิด ในเชิงปฏิบัติจริงเจ้าหล่อนอ่อนโลก ซึ่งใจอ่อนซึ่งเกรงใจ และซึ่งส่งสารที่สุด ไม่ว่าจะติดต่อธุรกิจอะไร สิบพันหรือไม่กี่ฉัตรวิต้องนั่งคอยกันไม่ให้ยัยฉื่อส่งสารคนอื่นจนเกินเหตุ และทางที่ดีคือกันเจ้าหล่อนออกจากเรื่องนี้ให้ไกลที่สุด

การแบ่งงานกันอย่างมีระบบ ทำให้คนทั้งสองทำงานสอดคล้องต้องกันมาตลอด...จนวันนี้

...

บทที่ 2

งานของศศิปิลาณ์ดำเนินไปตามปกติ วันนี้ช่วงเช้าต้องมาดูสถานที่ เจ้าบ่าวรายนี้มีคันทรี่ไฮเมตรงเขาใหญ่ และอยากให้อัดในสโมสรของที่นี่ หลังจากดูรอบบริเวณ ถ่ายรูป เก็บรายละเอียดต่างๆ แล้วลิปันจึงถือโอกาสเซอร์เวย์ที่พักแนวรีสอร์ท สปา ย่านนั้นทั้งหมด ซึ่งส่วนใหญ่มักมีคนมาจัดงานแต่งงานบ่อยๆ

เขาใหญ่ยังคงเหมือนเก่า มาที่ไรก็มักเจอพวกมาจัด Wedding Garden แต่ก่อนเฉยๆ คราวนี้มันกระตุ่นอารมณ์หน่อยๆ หญิงสาวมองเจ้าสาวที่สวมกระโปรงแต่งงานสีขาวเดินลากชายไปตามสนามหญ้า ถ้าเธอเป็นคนดูแลเรื่องชุด จะสอยด้านหน้าให้สั้นแค่พอห้วงองเท้าโผล่เก็บชายข้างหลังยาวพอดีๆ จะได้ไม่ลากจนเลอะ

แต่เจ้าสาวกับเจ้าบ่าวดูมีความสุข ประคองกันไป ช่วยยกชายกระโปรงกันไป แทนการกุ่มมือกันเดินก็เป็นภาพที่น่ารักในวันวิวาห์อีกแบบหนึ่ง

แอบเหล่คนข้างๆ ลิปันยังมองคู่แต่งงานอย่างเพลิดเพลิน และเก็บรายละเอียดเอาไว้ในเมมโมรี่ด้วยการพูดทวนซ้ำๆ พร้อมยกอุปกรณ์

ขึ้นบันทึกลีเสียง เหมือนคุยไปด้วย

"เว็ดดิงการ์ดเดินนี้ อาหารเบาๆ น่าจะโอเคสุด เพราะไม่มีใครชอบนั่ง แต่ดื่มต้องเต็มที มีทั้งค็อกเทลบาร์ เบียร์สด และพวกเบาๆ ของผู้หญิงกับเด็ก ผลไม้ อะไรแบบนี้ถ้าเป็นหน้าร้อน หน้าหนาวก็เป็นพวกคานาเป้ หรือมีน้ำพุช็อกโกแลตไว้จุ่ม ทำให้เข้ากับอากาศมาก"

รายละเอียดเยอะสมเป็นสิบพันเจ้าพ่อ Wedding Garden เธอแอบยิ้ม ถ้าต้องเป็นเจ้าบ่าววันนี้พรุ่งนี้คงไม่มีอะไรพลาดสำหรับเขา แต่นั่นแหละ...เมื่อไหร่...แล้วเจ้าสาวล่ะ...ใคร...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)